

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 4Urto/1/2019                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 7018200097                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 19.02.2019                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Pavol Farkaš             |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2019:7018200097.2 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Patrika Příbelského, PhD. v konaní o uznanie a výkon cudzieho rozhodnutia pre zločin znásilnenia podľa § 1 (1) zákona o sexuálnych trestných činoch z roku 2003 Spojeného kráľovstva Veľkej Británie Severného Írska a iné na neverejnom zasadnutí 19. februára 2019 v Bratislave, o odvolaní odsúdeného Y. M. a prokurátorky Krajskej prokuratúry v Košiciach, proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 28. júna 2018, sp. zn. 6 Ntc 5/2018, takto

### rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Tr. por. odvolania prokurátorky Krajskej prokuratúry v Košiciach a odsúdeného Y. M. sa z a m i e t a j ú .

### Odôvodnenie

Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 28. júna 2018, sp. zn. 6 Ntc 5/2018, podľa §§ 15 ods. 1, 17 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii (ďalej len „zák. č. 549/2011 Z. z.“), uznal rozsudok Korunného súdu v Sheffielde, sp. zn. T20167074 zo 7. novembra 2016, právoplatný 7. novembra 2016, ktorým bol slovenský štátny občan menom Y. M., nar. XX. A. XXXX v D., okres D., trvale bytom H. XXX, okres X. A. Q., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody vo Väznici v Spojenom kráľovstve Veľkej Británie a Severného Írska, uznaný za vinného a odsúdený pre spáchanie trestných činov ad 1/ znásilnenia v rozpore s ustanoveniami § 1 (1) zákona o sexuálnych trestných činoch z roku 2003, ad 2/ násilné napadnutie s ublížením na zdraví v rozpore s ustanoveniami § 39 zákona o trestnej spravodlivosti z roku 1988, ad 3/ znásilnenia v rozpore s ustanoveniami § 1 (1) zákona o sexuálnych trestných činoch z roku 2003, ad 4/ krádež v rozpore s ustanoveniami § 1 (1) zákona o krádeži z roku 1968, ktorých sa dopustil na skutkovom základe, že  
ad 1/ 4. decembra 2015 pán Y. M. úmyselne vnikol svojím penisom do vagíny slečny X. K., ktorá nesúhlasila s daným vniknutím a pán Y. M. nemal rozumný dôvod sa domnievať, že slečna X. K. s tým súhlasila,  
ad 2/ 8. decembra 2015 pán Y. M. napadol slečnu X. K., kde ju násilne zbil,  
ad 3/ 3. januára 2016 pán Y. M. úmyselne vnikol svojím penisom do vagíny slečny P. D., ktorá nesúhlasila s daným vniknutím a pán Y. M. nemal rozumný dôvod domnievať sa, že slečna P. D. s tým

súhlasila,  
ad 4/ 3. januára 2016 pán Y. M. ukradol kabelku a jej obsah, ktorý patril slečne P. D.,  
za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 13 rokov (4748 dní), s tým, že podľa § 517 ods.  
2 Tr. por., § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. bude odsúdený Y. M. vo výkone trestu odňatia slobody  
pokračovať bez jeho premeny, v ústave na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Proti rozsudku krajského súdu podala odvolanie prokurátorka Krajskej prokuratúry v Košiciach (ďalej  
len „krajská prokurátorka“), a to proti výroku o uloženom treste odňatia slobody. Odvolanie odôvodnila  
názorom, že krajský súd pochybil, keď uznal anglickým súdom uložený trest trinásť rokov bez jeho  
premeny. Zdôraznila, že napriek § 4 ods. 2 zák. č. 549/2011 Z. z. má súd vykonať analýzu uznávaného  
rozhodnutia aj z hľadiska právnej kvalifikácie trestných činov podľa právneho poriadku Slovenskej  
republiky a pri ukladaní trestu použiť ustanovenia druhého dieľu druhej hlavy prvej časti Trestného  
zákona o ukladaní sankcií. Trestné činy, pre ktoré bol odsúdený uznaný za vinného označené kategóriou  
„znásilnenie“, vzťahujúce sa na skutky 1/ a 3/ možno kvalifikovať ako zločin znásilnenia podľa § 199  
ods. 1 Tr. zák. s trestnou sadzbou päť až desať rokov, skutok 2/ možno kvalifikovať ako prečin  
výtržníctva v zmysle § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. s trestnou sadzbou tri roky a skutok 4/ ako prečin  
krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c/ Tr. zák. s trestnou sadzbou na dva roky. V zmysle § 17 ods. 2, 3 a  
4 zák. č. 549/2011 Z. z. a čl. 8 Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008, ak  
je dĺžka trvania trestu nezlučiteľná a právom vykonávajúceho štátu, príslušný orgán vykonávajúceho  
štátu môže rozhodnúť o prispôbení trestu, ak trest prekračuje maximálnu sadzbu stanovenú pre  
podobné trestné činy podľa vnútroštátneho práva. Upravený trest nesmie ísť pod maximálnu sadzbu  
stanovenú pre podobné trestné činy podľa vnútroštátneho práva vykonávajúceho štátu. Odsúdený  
spáchal viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaných dvoma alebo  
viacerými skutkami, je preto potrebné aplikovať § 41 ods. 2 Tr. zák. a uložiť úhrnný trest, ktorý  
postup však musí vyplývať z uznávacieho rozsudku. Podľa názoru krajskej prokurátorky tu tiež  
vyvstáva otázka zlučiteľnosti uloženej sankcie so slovenským právnym poriadkom, pri uložení základnej  
trestnej sadzby s jej zostrením pri posudzovaní všetkých trestných činov a tiež či uloženie úhrnného  
trestu trinásť rokov nie je zhoršením postavenia odsúdeného v štáte výkonu. Pri neaplikovaní § 41 ods.  
2 Tr. zák. je horná hranica najprísnejšie trestného činu desať rokov a prichádza do úvahy premena trestu  
odňatia slobody desať rokov. Z napadnutého rozsudku nie je zrejmé, podľa akých ustanovení trestného  
zákona súd rozhodoval a akými úvahami sa spravoval pri ukladaní trestu, z ktorého dôvodu rozsudok  
považovala za nepreskúmateľný. Navrhla, aby najvyšší súd podľa § 518 ods. 4 Tr. por. napadnutý  
rozsudok zrušil a vo veci sám rozhodol.

Proti rozsudku krajského súdu podal odvolanie aj odsúdený, nesúhlasil s prevozom na Slovensko,  
pretože trestné činy spáchal vo Veľkej Británii, kde chce vykonať uložený trest. Súhlasil s deportáciou  
na Slovensko až po vykonaní trestu. Navrhol rozsudok krajského súdu zrušiť.

Krajská prokurátorka sa k odvolaniu odsúdeného nevyjadřila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu  
predchádzalo a nezistiac pochybenie krajského súdu pri aplikácii zákonných ustanovení, zistil, že  
odvolania nie sú dôvodné.

Krajský súd pri uznaní predmetného rozsudku Korunného súdu v Chesteri, spisová značka T20141023  
zo dňa 17. júla 2015, právoplatným dňa 17. júla 2015, postupoval v súlade so zákonom č. 549/2011 Z.  
z., ktorý upravuje podmienky uznávania a výkon rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s  
odňatím slobody v Európskej únii a ktorá preberá zásady vyjadrené v rámcovom rozhodnutí Rady  
Európy č. 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní vzájomného uznávania rozsudkov v  
trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody, alebo iné opatrenia zahŕňajúce pozbavenie  
osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii.

Zo spisu krajského súdu vyplýva, že Ministerstvo spravodlivosti, Probačná a väzenská služba Jej  
Veľičenstva, Oddelenie cezhraničného prevozu, Londýn, Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného

Írska (ďalej len „Ministerstvo spravodlivosti Veľkej Británie“), anglického ústredného orgánu 18. januára 2018 predložilo Krajskému súdu v Košiciach podľa § 12 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z. z. osvedčenie vydané v zmysle čl. 4 rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008, o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účel ich výkonu v Európskej únii, spolu s rozsudkom Korunného súdu v Sheffielde zo 7. novembra 2016, právoplatného 7. novembra 2016, sp. zn. T20167074, na základe ktorého si má odsúdený vykonať trest odňatia slobody v trvaní trinásť rokov. Štátny tajomník Ministerstva vnútra Veľkej Británie 29. septembra 2017 vydal podľa nariadenia o prísťahovalectve (EHS) a zákona o prísťahovalectve z rokov 1971 a 1988 príkaz na deportáciu M., sp. zn. H1270087, odsúdenému nariadil vyhostenie a po dobu platnosti nariadenia mu zakázal vstup do Spojeného kráľovstva (č. l. 46).

Krajská prokuratúra v Košiciach podaním doručeným 8. júna 2018 vyjadrila súhlas s uznaním a vykonaním rozsudku Korunného súdu v Sheffielde zo 7. novembra 2016, sp. zn. T20167074. Odsúdený M. žiadal, aby trest vykonával vo Veľkej Británii.

Z osvedčenia Ministerstva spravodlivosti Veľkej Británie najvyšší súd zistil, že odsúdený Y. M. je občanom Slovenskej republiky. Z lustrácie v registri obyvateľov vyplýva, že trvalý pobyt má evidovaný na adrese H. XXX, X. A. Q.. Y. M. bol podľa britského práva odsúdený za skutky kvalifikované v bodoch 1/ ako znásilnenie v rozpore s ustanoveniami § 1 (1) zákona o sexuálnych trestných činoch z roku 2003, bod 2/ násilné napadnutie s ublížením na zdraví v rozpore s ustanoveniami § 39 zákona o trestnej spravodlivosti z roku 1988, bod 3/ znásilnenie v rozpore s ustanoveniami § 1 (1) zákona o sexuálnych trestných činoch z roku 2003, bod 4/ krádež v rozpore s ustanoveniami § 1 (1) zákona o krádeži z roku 1968.

V osvedčení v časti h) rozsudok, ktorým sa ukladá trest pod bodom 2 (trestné činy pod bodom h) predstavujú viacero z trestných činov vymedzených právom štátu pôvodu, za ktoré v štáte pôvodu možno uložiť trest odňatia slobody alebo ochranné opatrenie obmedzujúce osobnú slobodu s hornou hranicou trestnej sadzby najmenej tri roky, je vyznačené „znásilnenie“, súd preto v zmysle § 4 ods. 2, 3 písm. e/ zák. č. 549/2011 Z. z. pri skutkoch 1) a 3) neskúmal či ide o čin trestný podľa právneho poriadku Slovenskej republiky. V súvislosti so skutkami 2) a 4) poukazuje na čl. 7 ods. 3 Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008, podľa ktorého v prípade trestných činov neuvedených v odseku 1 (vyznačené kategórie trestných činov s hornou hranicou trestnej sadzby najmenej tri roky), môže vykonávajúci štát uznať rozsudok a vykonať trest s podmienkou, že činy súvisia so skutkami, ktoré sú podľa práva vykonávajúceho štátu tiež trestnými činmi, bez ohľadu na znaky trestného činu alebo spôsobu opisu.

Odsúdený sa zúčastnil konania, vedúceho k vydaniu rozhodnutia o odsúdení na trest odňatia slobody trinásť rokov. K obmedzeniu osobnej slobody došlo od 29. januára 2016.

Z ustanovenia § 17 zák. č. 549/2011 Z. z. vyplýva, že prispôbenie trestu príslušným orgánom Slovenskej republiky (vykonávacieho štátu) možno vykonať, len ak je z hľadiska dĺžky alebo druhu trest nezlučiteľný s právom vykonávajúceho štátu.

Predovšetkým treba k veci uviesť, že odvolací súd nezistil v posudzovanej veci dostatočne významný dôvod, pre ktorý by sa mal odchýliť od svojej publikovanej judikatúry. Konkrétne od rozhodnutia zverejneného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 122/2014 a poukazuje na kritériá uvedené v § 17 zák. č. 549/2011 Z. z., v zmysle ktorých prevzatý výrok o treste nesmie zhoršiť postavenie odsúdeného a má v čo najväčšej miere zodpovedať pôvodne uloženú trestnú sankciu.

Krajská prokurátorka v odvolaní proti výroku o treste namietala, že súd rozhodnutie uznal bez premeny výroku o treste, nevykonala analýzu spáchaných činov podľa slovenského trestného práva a v rozhodnutí nezdôvodnil či uložená trestná sankcia je v zmysle § 17 ods. 2 zák. č. 549/2011 Z. z. zlučiteľná s

právnym poriadkom Slovenskej republiky tak, aby nedošlo k zhoršeniu postavenia odsúdeného. Krajská prokurátorka v odvolaní konštatovala, že podľa slovenského právneho poriadku by súd skutky 1/ a 3/ kvalifikoval ako zločiny znásilnenia v zmysle § 199 ods. 1 Tr. zák., za ktoré možno uložiť trest odňatia slobody na päť až desať rokov, skutok 2/ ako prečin výtržníctva v zmysle § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. s trestnou sadzbou až na tri roky a skutok 4/ ako krádež podľa § 212 ods. 2 písm. a/ Tr. zák., za spáchanie ktorej trestný zákon umožňuje uložiť trest odňatia slobody až na dva roky.

Vzhľadom na uvedené, odvolací súd v súvislosti s rozhodnutím o premene trestu považuje za potrebné uviesť, že odsúdený spáchal dva úmyselné trestné činy, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchané dvoma či viacerými skutkami (skutky 1/ a 3/ kvalifikované ako trestné činy znásilnenia podľa § 199 ods. 1 Tr. zák.). Ak by slovenský súd rozhodoval v konaní o spáchaných trestných činoch, podľa § 41 ods. 1, 2 Tr. zák. by ukladal úhrnný trest podľa zákonného ustanovenia, vzťahujúceho sa na trestný čin z nich najprísnejšie trestný s tým, že horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu najprísnejšie trestného sa zvyšuje o jednu tretinu. Podľa právneho poriadku vykonávajúceho štátu by tak páchatelovi bolo možné za trestné činy 1/ až 4/ uložiť trest odňatia slobody v rámci zvýšenej trestnej sadzby odňatia slobody od päť do trinásť rokov a štyroch mesiacov.

Je tak nepochybné, že odsúdenému bol uznaným rozhodnutím, rozsudkom Korunného súdu v Sheffielde zo 7. novembra 2016, sp. zn. T20167074, uložený trest odňatia slobody trinásť rokov, a teda takto uložený trest je zlučiteľný s právnym poriadkom Slovenskej republiky v zmysle § 17 ods. 2 zák. č. 549/2011 Z. z. a čl. 8 Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008. Krajský súd preto nepochybil, keď rozhodnutie Korunného súdu Veľkej Británie podľa § 15 ods. 1, § 17 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z. z. uznal bez premeny trestu odňatia slobody, i keď rozhodnutie v časti uznania výroku o treste, resp. dôvodu uznania rozsudku bez premeny výroku o treste, riadne neodôvodnil. Tieto dôvody doplnil odvolací súd.

V súvislosti so zaradením odsúdeného do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia (§ 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák.) a potrebou zabezpečenia nezhoršenia postavenia odsúdeného vyslovenou v rozhodnutí publikovanom ako R 122/2014, zo spisu vyplýva, že v krajine pôvodu uznávaného rozsudku, bol odsúdený zaradený na výkon trestu do kategórie B odsúdených, t. j. do druhej najprísnejšie stráženej kategórie odsúdených v rámci štvorstupňovej kategorizácie A až D. Vzhľadom na zaradenie odsúdeného v krajine pôvodu (kategória B - osoby, ktoré nevyžadujú najprísnejšie bezpečnostné opatrenia, ale musí byť veľmi sťažená možnosť ich úteku), okolnosti prípadu, ale aj osobu odsúdeného, ktorý má okrem tohto odsúdenia v registri trestov ďalších šesť, pokladá aj odvolací súd zaradenie odsúdeného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody v Slovenskej republike so stredným stupňom stráženia za náležité a zákonné.

Odsúdený M. v odvolaní vyjadril nesúhlas s uznaním rozhodnutia a žiadal, aby trest vykonal vo Veľkej Británii a aby bol vyhostený až po výkone trestu odňatia slobody. Vzhľadom na splnenie podmienky na uznanie cudzozemského rozhodnutia v zmysle § 6 ods. 1 písm. a) a b) zák. č. 549/2011 Z. z. sa súhlas odsúdeného s odovzdaním výkonu trestu nevyžaduje (obvyklý pobyt a vyhostenie odsúdeného), z ktorého dôvodu považuje odvolací súd tieto námietky za irelevantné. V tomto smere je vyjadrenie odsúdeného nepodstatné, a preto súd pri rozhodovaní o uznaní a výkone cudzieho súdneho rozhodnutia nebol oprávnený k nemu prihliadať.

Keďže najvyšší súd nezistil žiadne dôvody pre odmietnutie uznania a výkonu rozsudku krajiny pôvodu, postupom podľa § 518 ods. 4 Tr. por. odvolanie odsúdeného, ako aj odvolanie prokurátorky Krajskej prokuratúry v Košiciach ako nedôvodné zamietol.

## **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné.